

Abril

Setmanari d'esquerra

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ : Centre d'Esquerra Republicana - Carrer del 14 d'abril, número 6

Any III

Vilafranca del Penedès, 30 setembre 1933

N. 109

Demà a Bellver (Vilobí) s'inauguraran

Les Escoles Carles Pi i Sunyer

PENEDESENCS! El dia 12 de febrer d'aquest mateix any us vam convidar a assistir a l'acte de la col·locació de la primera pedra de les nostres escoles. En menys de vuit mesos, gràcies a la col·laboració desinteressada de tot el poble de Bellver, hem pogut deixar totalment enllestida aquesta obra que és l'orgull nostre i l'admiració dels altres.

Es, dopcs, amb extraordinària alegria que us invitem als actes, que amb l'assistència de les primeres autoritats de Catalunya (sempre atentes a tot el que representa un millorament cultural del poble), tindran lloc el dia 1 d'octubre.

Feu que amb la vostra assistència, aquest acte tan transcendental — d'inaugurar les primeres escoles d'un poble — prengui tot el relleu i tota la grandesa que li pertoca.

El Patronat de les Escoles Carles Pi i Sunyer: *Julia Vidal, Ramon Ferret, Joan Ferrera, Pau Planes, Pere Colomer, Enric Valls, Pau Soler i Josep Miret.*

ORDRE DE LA FESTA

A dos quarts de dotze del matí, arribada de: Francesc Macià, honorable President de Catalunya; Carles Pi i Sunyer, conseller primer de la Generalitat; Ventura Gassol, conseller de Cultura de la Generalitat; Salvador Armendares i Josep Fontbernat, diputats al Parlament Català; Manuel Rueda, President, del Consell Provincial de 1.er ensenyament; Elionor Serrano, Inspectora de 1.ª ensenyança i altres autoritats.

Els infants del poble, dirigits pel mestre compositor Jaume Via, executaran les següents cançonetes:

El Cant del Poble, lletra de Josep M.ª de Segarra i música d'Amadeu Vives.

Som catalans, lletra i música de Joan Llongueres.

Acte seguit Francesc Macià descobrirà la làpida que dona a les Escoles el nom de Carles Pi i Sunyer, conseller primer del Govern de Catalunya i diputat, per aquest districte, de les Corts Constituents de la República, el qual amb un zel digne de remarcar ha fet possible satisfer els anhels de Bellver.

INAUGURACIÓ DE LES ESCOLES

A les dues, Dinar de Germanor, al final del qual parlaran: Francesc Macià, Carles Pi i Sunyer, Ventura Gassol, Salvador Armendares, Josep Fontbernat, Manuel Rueda i Elionor Serrano.

Santa Catarina de Siena ha dit:

«Els frares i els canonges haurien d'ésser honrats i espill de santedat; en canvi, ara, són com els estafadors. Vomiten pesta i immundícia i exemple de misèria moral. Amb pena i dolor, amargor gran i plor, escric aquestes coses. Si parlo massa, el dolor i l'amor m'excusin davant de Déu».

«Vicis, pecats, supèrbia, immundícia, abunden avui en el poble cristià i singularment en els prelats i en els directors de la Santa Església—els quals són rosegadors i devoradors d'ànimes; no dic convertidors sinó devoradors».

Carta III al Papa Gregori XI.—(Pàgina 24).

El Sindicat Agrícola de Vilafranca

La pagesia vilafranquina no ha volgut quedar endarrera en el moviment Sindical Agrari Català. Uns homes de fe inusitada han volgut contribuir a l'obra cooperativista que en la nostra societat s'està perfilant. I a tal fi han organitzat el Sindicat Agrícola de Vilafranca del Penedès, muntant (amb una rapidesa i un entusiasme fins avui no igualats per a cap altre població) la seva Secció de Vinicultura amb el corresponent Celler Cooperatiu. Amb menys de quinze dies s'ha organitzat. En menys de quinze dies s'ha legalitzat l'Entitat i s'ha habi-

L'OBRA DE LA REPUBLICA:

S'ha concedit a Vilafranca una altra Escola Graduada. Ha quedat creat definitivament l'Institut de Segona Ensenyança. I el veí poble de Bellver pot inaugurar amb tota solemnitat les primeres escoles; unes de les millors del Penedès.

litat un dels millors locals de Vilafranca tot dotant-lo de la maquinària suficient per a elaborar *vuit mil* cargues de vi.

L'esforç fet pels camperols vilfranquins és de lloar. I ho és molt més encara si tenim en compte que tot just aquest Sindicat Agrícola ha començat a actuar que ja ha obtingut la primera victòria. Podríem dir que ha estat suficient la creació del Sindicat perquè els comerciants compradors de verema canviessin el preu de 0'75 pessetes per arrova, que prèviament havien fixat, pel de 1'20 pessetes. Tant els associats del Sindicat com els que no ho són cal que tinguin ben en compte aquest cas.

Nosaltres que coneixem el tremp dels homes que l'inspiren; posem plena confiança en aquest Sindicat i li augurem molts i falaguers èxits.

Felicitem, des d'aquestes pàgines, els senyors Manyé, Vives, Vinyals, Junyent, Farrerons i tota la resta d'organitzadors, els noms dels quals sentim ara no recordar, i els encoratgem a prosseguir, amb energia i decisió, la labor que amb tant d'entusiasme i d'encert han començat.

Del Govern Lerroux

Dilluns es presentarà el Govern Lerroux a les Corts Constituents. O sigui vint dies després de format. Ja era hora!

No podem creure que tots els acords d'aquest Govern s'hagin pres d'acord amb el volum de les respectives minories parlamentàries tal com es va quedar.

Per exemple. Hom ja està del tot escamat dels nous nomenaments. L'actual governador de Múrcia, Martínez Elorza, funcionari distingit de la monarquia, era director de la Presó de Madrid i li van haver de treure En March perquè podia entrar i sortir quan volia; Muga, un altre governador, era el cap berenguerista a la província de València i de filiació albista; el governador de Madrid, Mariano Arrazola, és un jove catòlic que ha estat «maurista» fins a la mort de don Antoni Maura i és gendre de Cèsar Silió, al qual les dretes monàrquiques acaben de dur al Tribunal de Garanties Constitucionals; al jutge Martín, detingut pels fets del 10 d'agost, l'acaben de nomenar secretari particular d'un ministre radical; el sots-secretari d'Agricultura, radical-socialista, va ésser regidor de la dictadura a Múrcia, durant el primer any; han fet Director general de Treball Vicente Roig Ibáñez, persona que junt amb un tal Gómez, xòfer de Primo de Rivera, deportat a Villa Cisneros, després del 10 d'agost va organitzar la vaga patronal de transports a Madrid... Encara es poden donar més

Vilafranquinisme marca l'ham

No és la primera vegada que confessem la nostra estranyesa davant la mena de vilafranquinisme que ara es vol fer córrer. En el nostre darrer extraordinari ja preguntàvem: ¿Qui són aquests que es diuen vilafranquins i posen el crit al cel perquè una cosa que és del Municipi, es torna al Municipi? ¿Quina mena de vilafranquinisme és aquest que es deixaria perdre un Institut de segon ensenyament abans de fer plegar un col·legi de monges tres mesos abans del que ha de plegar? ¿Vilafranquins són aquests que volen sostreure del Municipi béns del comú i que pledegen amb l'Ajuntament, no per ventilar uns drets, sinó per arruïnar-lo, com ho demostra el fet que hagin avaluat sis vegades més aquests béns, per tal de deixar crucificat l'Ajuntament? ¿Vilafranquinisme és voler que els edificis del poble serveixin per a fins particulars? ¿Vilafranquinisme és tolerar que en un Hospital Comarcal es coaccionin les consciències?

Una altra modalitat de fer-se passar per vilafranquinisme és cridar que el Municipi de Vilafranca va a la ruïna. El senyor Masachs quan era alcalde, i quan es posava més vilafranqui que mai, escridassava: anem a la ruïna! anem a la ruïna!

El senyor Lluís Mestre, ara, és la vestal de torn que té cura de mantenir el foc sagrat d'aquest crit esborronador. El senyor Lluís Mestre, ja veu Vilafranca a la ruïna i no deixa de dir-ho sempre. Fins i tot ho documenta, no us cregueu. Mireu — digué en la seva conferència — com van les coses, que en una setmana d'anar nois de la Graduada a l'Hospital, ja s'han trencat vidres. La gent que sent aquests arguments no té el més mínim dubte que Vilafranca està a la sopa.

Tot plegat resulta massa grotesc. Tot plegat resulta massa sinistre, això de veure un alcalde i un membre de la Comissió de finances esbombant, àdhuc en plena sessió municipal, la ruïna del Municipi que administren. ¿I què direm, doncs, si no és cert? ¿Si ni tan sols és certa la prova ridícula i impròpia d'un home amb dos dits de front, que s'han trencat vidres?

Vilafranca serà una de les poques poquíssimes poblacions que no tindrà problema en la substitució de l'ensenyament de les Congregacions religioses i que es farà superant-la. Això és la ruïna del poble. S'ha substituït el Patronat de l'Hospital per un altre que posarà en clar el que no ho ha estat mai. Això representa la ruïna d'aquesta institució. Les monges marxen. La ruïna de la vila. L'Ajuntament fa un préstec amb unes condicions i mesures immillorables. La ruïna definitiva i total de la població.

Espereu-vos. El vilafranquinisme aquest és capaç de remoure cels i terra, de fer els possibles i els impossibles, d'anar a trobar el Pau, el Pere i el Berenguera, de jugar-se la darrera carta i de fer les baixeses més grans. ¿Per mirar que el préstec ruïnós es porti endavant, si és que es creu sincerament així? ¿Per privar que l'obra cultural ens arruïni si és que de debò es pot arribar a creure així? No i no. Només es belluga per fer un cop d'efecte ineficaç, per tombar una majoria administrativa que saben que no podran reemplaçar. Només per fer gatzara i mullader. Pel que diuen que causarà la ruïna del poble, ni es prenen la molèstia d'anar al Consistori. Per fer *grimègia* política, fins intenten treure els morts de llurs tombes. Per evitar el que diuen creure que és la ruïna del poble ni mouen el dit més petit de la mà.

Vilafranquinisme? Derrotisme i no ens ho feu acabar de dir.

noms i s'aniran donant. Hernández Mir, berenguerista, periodista de March, és governador civil també, etc.

Una de les disposicions del nou ministre de la Guerra, el senyor Rocha, fou la de cobrir les vacants existents en el generalat. I, entorn de la disposició, per una rara coincidència, han començat d'aparèixer en l'actualitat del moment polític, noms i figures militars que no sabem què hi tenen a fer. El general Queipo de Llano ha tornat a fer declaracions polítiques i ja ha estat encimbellat. Només sentim parlar de combinacions en els llocs de comandament de l'Exèrcit. Encara més: per cobrir alguns dels Governos civils s'ha enviat més d'un militar...

Volem fer al senyor Lerroux, President del Consell de Ministres, l'honor de creure que conscientment no anirà a la liquidació del règim. Però davant de certs fets incomprensibles cridem el nostre alerta. I repetim, amb l'ex-ministre de la Guerra senyor Azaña, que per haver-ho dit i per haver-ho fet mereix bé de la República: els militars al seu lloc. Amb totes les consideracions, amb tots els respectes a la seva condició, però al seu lloc. Que té una zona perfectíssimament delimitada i clara.

¿Per què em dieu: «Senyor, Senyor», i no practiqueu allò que dic? No tots aquells que em diuen: «Senyor, Senyor», entraran al regne dels cels; sinó aquell qui fa la voluntat del meu Pare celestial. Molts em diran, aquell dia: «Senyor, Senyor, ¿que no hem profetitzat en el vostre nom i en el vostre nom foragitat dimonis i obrat moltes meravelles?» I aleshores jo els contestaré: «No us he conegut mai. Aparteu-vos de mi, aquells que obren la iniquitat».

(Sant Mateu. Capítol VII, versicles 21-23).

PARAULES DE JESUCRIST

De les dictadures

Algunes persones per a arreglar totes les coses no saben pensar més que en la dictadura. Això és voler arranjar-ho tot amb una simple qüestió de forma. Altres persones, en canvi, la idea de qualsevol dictadura els arriba a pertorbar profundament. La dictadura és la calamitat de les calamitats, si escolteu aquests individus. La democràcia pura, puríssimament esterilitzada, és llur ideal. Democràcia és la paraula que surt més reixinxolada de llurs boques. Que costa de situar-se imparcialment i jutjar sense passions!

La dictadura, com la democràcia és una de les tantes maneres per a arribar a assolir una finalitat. Veiem dictadors a la dreta, dictadors a l'esquerra; dictadors al centre i dictadors als extrems. Com és natural, podria també haver-hi el dictador que sabés trobar el punt neuràlgic de la societat. Que n'estalviaria de treball! Negar tot valor a les dictadures equival a negar-lo d'aquesta manifestació de la superhombría.

* * *

Una qualitat que no tothom està disposat a exercir és la d'abstenir-se d'ésser curios, de tafanejar. Quan governés *aquell* que ens ho faria bé no deixaria tampoc d'haver-hi els descontents que sempre tenen la vista als dits. Per això, com que tots els dictadors pensen ésser *aquell*, es deixen d'escrúpols i acaben tenint fama, entre altres coses i excuses, de tallar nassos.

* * *

El dictador és un fet biològic. És un caràcter. Neix allà on menys es pensa, lluita, ascendeix i es planta. Alguns han parlat de l'Azaña dic-

tador. Si l'Azaña hagués hagut d'ésser un dictador, ell s'ho hauria portat a dins. Fóra una absurditat obligar que en Lerroux governés en dictadura. ¿I què diríem a qui ens afirmés que tot govern hauria forçosament de revestir-se del poder absolut?

De dictadors n'hi ha de bons i de dolents. D'aspirants i de reeixits. De dictadures n'hi ha de seques i de verdes i de funestes.

Hom diu: Si ningú s'hagués oposat a la dictadura d'aquest o d'aquell país, hi hauria hagut un bon govern. Molt bé. Però cal advertir que molts aficionats a fer complir llur voluntat fracassen sovint per dos fets distints: o bé perquè l'oposició és molt ferma o bé perquè ells són dèbils. Si és que l'oposició és molt dura de trencar, no ens playem d'ells: és gairebé segur que no fan falta. Si és que necessiten que l'oposició s'ablani perquè ells són impotents, tampoc no ens hem de doldre de llur fracàs.

— Si a tal governant el deixessin fer tot sol, jo crec que governaria molt bé. Entén amb el que tracta i és home molt treballador. No dubta ningú de la seva honradesa, ni que posa tot el seu talent en la política, etc., etc. Però, ara l'un l'ataca per una banda, ara l'altre per l'altra, i el de més enllà per qualsevol tonteria que no paga la pena. Tots li estan en contra. Es clar: fracassà.

Ah! Fracassà? No us hi encaparreu. No és ell el primer. ¿Tanmateix, què hauria fet si se li hagués donat el govern en una safata? Segurament, res de bo. No hem, doncs, de donar gaire importància al fracàs d'aquests senyors. Si no han de tenir ni pena ni glòria el millor que poden fer és fracassar abans de començar.

Entre tant: on és el veritable geni polític? Ha de nèixer, encara? I el temps que pot trigar!

JOSEP OLIVELLA

POST SCRIPTUM: Tantost acabo de donar la meua signatura a la publicitat que ja intenten fer-me assaborir un dolç pessigolleig a base de detallats i minuciosos temes senils, del punt fort de les converses de les matrones i de les babarotes de la quitxalla. *Penedès Republicà*, talla dues clàusules d'un dels meus articles, intenta fer veure als seus lectors que escric i penso com els de sota els ponts i em dona la raó en coses que no he dit. Acció, amb les seves lloances mal intencionades, m'aconsella que la cregui que aniré bé. Puc creure-ho. Tanmateix sembla que per dir això o coses semblants no s'hauria d'editar un periòdic. ¿Es que cal, cada setmana, sacrificar una part de periòdic per a llànties i altres llorderies?

Sense ànim d'ofendre ningú, més encara, reproyant els xerraires poca-soltes, he posat el nom sota uns articles. ¿Què ha succeït? De seguida se m'ha buscat el voraviu, i han barrejat el meu nom amb el dels parents més pròxims.

¿Vosaltres sou els que dieu que l'ABRIL, barreja la política amb assumptes personals, amb els familiars i amb els comercials? ¿I ho dieu després d'haver tocat un a un tots els vostres enemics polítics? ¿Després d'haver hagut de callar perquè no sabia què dir o perquè la vostra ploma no donava prou? ¿Vosaltres us queixeu de si l'ABRIL diu això o allò?

Voleu fer broma. Voleu riure a l'esquena dels altres. Més, d'entre vosaltres, uns teniu la vostra botigueta, la vostra indústria o el vostre comerç. Fa de bon dir — a fe de Déu —: visca la Pepa, si la Pepeta surt i us bada el cap! I dels altres ¿a qui no se li pot trencar la teulada de vidre quan es veu tanta imprudència? Us queixeu, però la cura no està en la queixa. El remei està aquí: *callen i ABRIL callarà*.

D'això us en responc. Jo m'ofereixo i proposo un arranjament. Us ho dic en nom de la redacció de l'ABRIL. Acabeu d'una vegada els vostres carrinclons passatempis i no us serà retreta cinquanta nou vegades la píldora que us heu d'acabar d'empassar amb un traguè d'aigua. Ja sabeu com les gasta ABRIL. La seva consigna sembla ésser garrotada a qui descantelli.

No voldria que prenguessiu malament el que acabo de dir. Jo sols voldria que es vegés això: un intent de reconciliació a la política honesta.

J. O.

Subscriuiu-vos a l'ABRIL
PROPAGUEU-LO

Revista de premsa

La Veu de Catalunya: Dimarts deia que Vilafranca no tindrà el seu Institut de segon ensenyament perquè el senyor delegat-inspector creu l'edifici de l'Hospital inadaptable a aquest objecte. Dimecres la premsa portava el decret de la creació definitiva del tal Institut que precisament serà a l'Hospital.

També parla — igualment l'Acció — que s'han foragitat les monges. I que l'alcalde no ha complert la seva paraula. S'ha pres la precaució de tot fer-se per escrit. Es publicaran les cartes que s'han creuat entre el Patronat i les monges. Es veurà com les monges en lloc d'ésser foragitades han marxat i si s'ha complert la paraula o no.

Penedès Republicà: Diu referent a un accident de la finca de cal Morgades de Castellví, que el jutge Morató va anul·lar la declaració de dos testimonis pel fet de no saber firmar. Aquesta afirmació ha estat denunciada al Jutjat de Vilafranca per ésser una falsedat.

La premsa reaccionària porta totes les guatelles que es fan córrer pel carrer i naturalment els fets es cuiden de desmentir-les.

De la propietat de l'Hospital, encara!

Pere Roca — absent habitualment d'aquella població des de fa una bona renglera d'anys — adreça, del *Ressorgiment* estant, unes ratlles a aquells que creuen que l'Hospital és de l'Ajuntament. Per ell no hi havia cap dubte que l'Hospital és de propietat del Municipi i que la seva administració corresponia a l'Ajuntament. Però... Però vet-aquí que fa poc més d'un any que l'home s'enterà que l'any 1913, (més concretament el 30 de juliol), l'Hospital de Vilafranca per una R. O., va ésser declarat Establiment particular. I llavors l'home dictamina: com que tots els documents que va publicar ABRIL, ni un sol d'ells per casualitat és anterior al 1913 resulta que separadament, ni tots junts, no serveixen per a destruir el fet que és particular.

Bé, home, bé. No us ho prengueu tant a la valenta! Naturalment que ja compremem que allí on dieu anterior voleu dir posterior, ja que ni un sol d'aquells documents deixava d'ésser anterior al 1913.

Pel senyor Pere Roca, que els documents siguin anteriors a la R. O., no vol dir res i els fa perdre el valor que tenen, quan precisament, per nosaltres, ho vol dir tot i és el que els dona valor. Volen dir que un establiment que era municipal, tot d'un plegat, uns senyors se n'apoderen i el fan inscriure de beneficència particular. Prou explicàvem el fet en el mateix número que el senyor Pere Roca ha llegit. Aquest canvi, al senyor Pere Roca, amb tot el seu amor natural a la vila nadiua i a les seves glòries, el deixa fred. En canvi a nosaltres ens revolta. Protestem que una cosa municipal s'hagi pogut inscriure com a particular. Altres, per menys han anat a la presó.

El senyor Pere Roca, no s'ha volgut assabentar del que diem en el nostre número que al·ludeix: «La llei marcava que per quedar de beneficència particular havien d'inscriure al Registre, dintre el termini de vuit dies, els béns en nom de la Junta. Com que els edificis eren de l'Ajuntament no van poder, ni intentaren, complir aquest requisit fundamental». De manera que, tal com l'Ajuntament va fer constar en el darrer plet, aquest Hospital no pot ésser considerat de beneficència particular recolzant-se en una llei que foren els primers de no complir ni poder complir. Això sense ni voler dir

LA GUERRA

El company Olivella, ens ha demanat poder parlar, en nom de la redacció d'ABRIL, en una nota que vol ésser un intent de reconciliació cap al periodisme un xic més civilitzat, més sociable i menys cafre que el que es porta actualment a Vilafranca. No ens hi hem pogut negar. Amb tot i que gairebé estem segurs que és predicar en el desert. Amb tot i que gairebé estem segurs que la setmana pròxima se'l rifaran de malamanera.

La llei de Talió: ull per ull i dent per dent. Aquesta és la llei d'ABRIL. Ni queixes, ni sentimentalismes, ni invocacions a l'elegància periodística. El tal faràs tal trobaràs escarrit i pelat. A cada xeringa un Baldomero Barreno.

Voleu fer barrila? Bé. Voleu molestar els altres? Molt bé diu. Però resulta que guardeu-vos de tocar els qui així pensen i fan. El qui més s'engreixa fent la guitza al pròxim és el que menys pot sofrir que ningú es fiqui amb ell. I es dona el cas que sempre és el que més té per callar. A un metge se li pot dir veterinari tot ficant-se amb la seva o no clientela. Però molt de compte a tocar la botiga del que això diu!

Nosaltres no ens hem queixat mai, ni tampoc ara ens queixem. Sabem trobar prou les pessigolles a qui ens les busca. Nosaltres tirem al dret i la bala com més rasa millor. Ara que mai no sabriem negar el dret que tenen els altres de fer igualment.

El senyor Lluís Mestre, no fa gaires dies, en sessió municipal, advocava també a favor de la concòrdia i de l'harmonia tot queixant-se del nostre periòdic. Molt encertadament li contestà el senyor Armendares, dient-li que es fixés amb el seu, de periòdic; que mirés com les gasta; i que la harmonia la busquin de l'única manera que la trobaran: deixant de dir bacinades, gratuïtes sí més no. No en les amenaces que poc poden capficar-nos i gens poden fer-nos canviar de sistema.

Si és que els nostres col·legues d'aquesta manera no poden omplir les tres migrades pàgines de què consten els nostres periòdics, no cal dir que tenen les nostres humils persones a la seva disposició per a entretenir-se i omplir-les. Però que no s'estranyin — això sí — que llurs persones vagin, també en dansa alguna vegada.

Els qui han perdut més en aquestes meriendas de negros no hem estat mai nosaltres. Si hem de continuar, doncs, continuarem. Millor dit, mentre no hi hagi res de nou, continuem. Els nostres col·legues tenen la paraula.

INFORMACIO

L'Agrupació de Cultura de la Dona anuncia per al curs 1933-34 lliçons de: gramàtica i ortografia, aritmètica, francès, anglès, educació de l'oïda, conjunt bucal, gimnàstica sueca, gramàtica catalana, cuina i dibuix. A càrrec de bons professors i a preus insignificants; tot el qual es detalla, junt amb l'horari, en fulls repartits profusament.

Demà al migdia, tindrà lloc una solemne inauguració de curs i el repartiment de diplomes a les alumnes del curs anterior.

— Diumenge passat al Sindicat Unic de Treballadors de la localitat hi hagué Assemblea

al senyor Roca (que no entén papa en aquesta qüestió), que encara que l'Hospital hagués estat classificat amb tota forma de beneficència particular, no voldria tampoc dir que els edificis de l'Ajuntament (inscrits al Registre de la Propietat), passessin a ésser dels senyors del Patronat.

El senyor Pere Roca diu que té molt daler de posar-se al corrent. Poseu vos-hi, Poseu vos-hi! I torneu a les vostres antigues (quasi ancestrals) conviccions. La veritat nua i crua. La veritat abans que tot. De totes maneres ja ens ha agradat que per fi algú s'hagi atrevit a atacar el que nosaltres sostenim amb documentació copiosa. Ara que potser ha de resultar més, a les dretes, silenciar aquests documents com fins ara s'ha fet.

de Seccions per tractar del conflicte plantejat en el ram de construcció.

— Dissabte passat després de discutir-se les esmenes presentades s'aprovaren el nous Estatuts de la Societat «La Principal».

— Dimarts i dimecres, al Casal, actuà la ballarina Carme Salazar i el prestigiatador Richiardi que presentava algun truc de força efecte.

— Es ven una gramola (forma maleta), amb discos. Preu immillorable. Ocasión única. Raó: al caferer del nostre Centre d'Esquerra.

FITXES

«DECÍAMOS AYER...»

L'Acció parla com si la seva redacció, ara, estés formada per una trepa de nou-vinguts, analfabets per postres. Ningú de la nostra redacció ha tingut l'honor d'escriure res als *Quaderns d'Acció*. Ni llaunes ni no llaunes. En canvi sí que un menor — i per molts anys! — de la nostra redacció, ha escrit a l'Acció. Però mai hi digué al revés d'ara. Mai s'ha rifat (ni de cap a peus, ni de peus a cap) dels que ara va, ni n'ha pogut dir mil pestes. Si precisament en aquell temps tots ens sentíem d'allò més revolucionaris! Sí, llavors, fins mossèn Pere Coma era d'esquerra i comprava l'*Opinió*!! aquella *Opinió* primitiva i heroica.

MÉS MORTS QUE RESSORGEIXEN

Sabem qui és el que de tant en tant envia alguna nota referent a casa nostra, plena de falsedats, a *La Veu de Catalunya*. És un senyor de bona barba que en els seus bons temps li deien el *Draga-calaixeres*. Aquest senyor està fent mèrits perquè se li retregui novament els comptes tèrbols que, de les eleccions del seu partit, presentava. Les planes del *Lluitem!* van plenes del *Draga-calaixeres*. En parlarem si és que aquest mort s'entesta a ressorgir.

NO VOLEN ANYELLS SENSE LLANA

Les monges que se servien dels edificis de l'Ajuntament per a dedicar-se a l'ensenyament particular, han marxat a l'Asil de nenes del carrer Ponent. Com l'edifici és petit no poderen encabir el mateix nombre de nenes que anaven als espaiosos edificis de l'Ajuntament.

La selecció aviat fou feta. Les nenes pobres les deixaren al mig del carrer amb el consegüent escàndol i rebombori entre les mares de les nenes.

Una vegada més queden a bastament demostrades les paraules proverbials de: escolten qui dona i tanquen les portes al que no dona.

COMISSIÓ ARBITRAL DEL DISTRICTE DE VILAFRANCA DEL PENEDES

Constituïda definitivament aquesta Comissió arbitral, es fa avinent que les seves oficines han quedat instal·lades a la Casa de la Vila de la Seu del Districte. Les reclamacions han de presentar-se (redactades en paper comú i en els termes i la forma previstos en la llei del 26 de juny i en el Reglament del 26 de juliol) a la Secretaria de la Comissió, de 12 a 13 tots els dies feiners. Poden també enviar-se per correu o mitjançant l'alcaldia del poble respectiu.

Vilafranca del Penedès, 20 de setembre de 1933. — El President, *Fèlix Roig*.

EDICTE

Han quedat confeccionats els Padrans o Matrícula de l'Impost de Patent Nacional de circulació d'automòbils, que han de regir en el pròxim exercici, comprensius dels vehicles de motor mecànic d'aquesta localitat subjectes a patent i dels que es troben exempts en virtut de baixa provisional o definitiva. I pel present edicte s'adverteix als interessats que durant els quinze primers dies consecutius del mes d'octubre de l'any en curs, es trobaran (de manifest al públic) a la Secretaria d'aquest Ajuntament als efectes de reclamació amb subjecció al disposat en el vigent Reglament per a l'administració i cobrament del meritat impost.

Tot el qual es publica per a general coneixement dels interessats i en compliment també de les disposicions vigents sobre l'esmentat Impost.

Vilafranca del Penedès, 25 de setembre de 1933. — L'Alcalde, *Fèlix Balaguer*.

Imp. Econòmica: Vilanova i Geltrú

AGENCIA DE NEGOCIS

Relació de béns. Administració de finques. Tramitació d'expedients de matrimoni civil. Certificats penals. Ultimes voluntats i Obres Públiques. Títols de xòfers. Obtenció i presentació de tota mena de documents a les oficines públiques. Cobrament de crèdits. Assumptes judicials i administratius.

M. MAS BALLESTER

14 d'abril, 14, segon. — Telèfon 89

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Delegacions a:

**Madrid, Barcelona, València,
Tarragona, Saragossa, Girona
i Lleida.**

FOTO ART MODERN

Angel Guimerà, 42 - Palma, 1
VILAFRANCA

Retrats de casaments

Ampliacions

Postals i Carnets de totes classes

Motlures per a enquadrar retrats

El Ràpid del Penedès

Taller de reparació de calçat

En 20 minuts, mitges soles i talons, quedant nou el calçat.
Promptitud-Elegància-Economia

JOSEP CAPELLADES
Ferrers, 28 - Vilafranca

Cooperativa de Peons i Paletes

LA VILAFRANQUINA

RAMBLA DE PI I MARGALL, 39 (Lleteria)

TALLER DE PINTURA DECORATIVA
Extens assortit de papers pintats del país i de l'estranger.

GABRIEL GIRALT

Ofereix el seu nou domicili:
Carretera de Tarragona, núms. 40 i 42.

CARROSSERIES

Antoni Munné

Carrer Clascar, 22 i 24

Vilafranca del Penedès

ESPARDENYERIA

Venda de calçats i articles de Palma

Francesca Pinyol

Vídua de Jaume Bolet

Escudellers, 4 i 6

Vilafranca del Penedès

FERROS

Les bigues es tallen a mida

CEREALS

ALFALS

i altres forratges

Venda a l'engròs i al detall

PERE BUSQUET

Isidre Rius, 5 i 7 - Apartat de Correu 23 - Tel. 51

Vilafranca del Penedès

**CARBONS
MINERALS**

FUSTES

Per a aquesta temporada, aquesta casa disposa d'un esplèndid assortit de vestits d'alta fantasia i dibuixos de tal bon gust, que no dubta seran de l'assentiment del públic. També continua amb la SECCIÓ ESPECIAL de preus a l'abast de tothom, que inaugurarà amb motiu del seu trasllat al n.º 63 del carrer d'Angel Guimerà.

Barcelona
Isidre Rius
Carretera de Tarragona, núms. 40 i 42